

Avui parlem amb...

SEDÓ

FANG, MATÈRIA I ARQUITECTURA

ENTREVISTA: DOLORS CABOT

IMATGES: ARXIU ACC, SEDÓ, DOLORS C.

Avui ens acostem a Esparreguera, per veure *in situ* el treball, l'espai i l'obra d'un dels millors ceramistes del país. Estem parlant d'en SEDÓ.

Amb el seu posat tranquil i un parlar pacient i entenedor, ens acompanya al llarg de tots els espais que ocupa el seu taller: a baix la sala dels 4 forns i el laboratori, una petita zona amb els torns, una altra amb les cabines d'esmaltar, el magatzem, un petit taller amb banc de fuster, les dues sales d'exposicions, i la zona de l'assecador i forn de gas...

Totes les zones ocupen la planta baixa de la vivenda, i les envolta un jardí molt ben cuidat en el que encara s'hi conserva l'única bassa de fer fang que queda al poble d'Esparreguera. Referint-se a la bassa en Sedó ens explica:

"L'hem volgut conservar, era de l'avi. Ell era terrissaire -un dels 18 que hi havia llavors, els que som ara es compten amb els dits d'una mà- i quan es va anar fent gran, va deixar la terrissa i nosaltres vam prendre el relleu. Llavors, al 1963, hi havia pocs ceramistes, jo no volia, però, fer càntirs i morters. Recordo que vaig veure una exposició d'en Cumella i vaig pensar: aquesta és la ceràmica que jo vull fer. I aquí va començar tot. Amb la meva dona, la Conxita, vam anar adaptant els espais d'aquest taller de mica en mica.

Vam treballar molt, ens feiem nosaltres mateixos tot allò que ens podiem guanyar. També, molts ceramistes ens van ajudar, com en Paulí amb qui vaig aprendre a formular i a trobar els colors...

Després per aquí hi ha passat molta gent... bons ceramistes i bons amics que han après amb nosaltres i a l'inrevés. També hem col·laborat i col·laborem amb altres artistes..."

Ha estat un recorregut autodidàctic, llarg. En Sedó i la seva dona, fa 42 anys que fan ceràmica.

Ara també treballen al taller la seva filla Glòria i el seu marit:

"Els són el futur del taller", diuen.

L'obra d'en Sedó - metòdica, pacient, rigorosa i polida com el seu taller, on tot és al seu lloc, net i preparat per a ser utilitzat - es troba arreu, en museus i col·leccions particulars. A Catalunya, Espanya, Europa, Austràlia i fins i tot al Japó. Ha rebut nombrosos premis i ha estat exposada a sales d'arreu en diferents exposicions individuals i col·lectives.

A les sales d'exposicions que hem vist avui, s'hi veuen clarament dos tipus d'obres. L'una té una vessant comercial: plafons, murals, miralls, capçals de llit, gerros, regals d'empresa... i l'altra és ceràmica artística.

"Jo d'aquestes peces en dic fusions, perquè els fangs queden fosos realment en contacte amb el foc. Cal pulir-los bé i serrar-los després, cal transformar-los. Reflexiono amb el concepte de transformació, en dues vessants. Per una banda, la matèria i per l'altra, la mà de l'home.

El nom que els hi poso: FUSIONS, va per aquí. La fusió del sòlid a líquid dins el forn, per tornar-se a solidificar, en un procés matèric sense fi: del què es desfà al què es compon... una mica com la història del nostre univers i el món...

Per altra banda, l'home, des d'antic, ha treballat amb la terra i la fusta. Aquesta intervenció volguda i la transformació que va suposar en la qualitat de vida dels humans, a tots els nivells (eines, cases, objectes, etc), va continuar amb els metalls. De fet, quan els metalls van entrar a l'arquitectura, es van produir volums que no s'havien vist mai. La Torre Eiffel n'és un clar exemple, però n'hi ha molts d'altres.

Aquest aspecte de transformació de la terra, la fusta i el metall, per la mà de l'home, és l'altra idea sobre la que reflexiono amb aquestes obres.

L'arquitectura i la ceràmica van de la mà, tant per estructuració d'espais i objectes, com pel plaer estètic que se'n deriva.

Aquest lligam entre la ceràmica com a matèria i foc, la transformació com a intervenció humana, arquitectura i estètica, és el fil d'aquestes fusions.

Entre totes les fusions, n'hi ha dues d'especials: són les maquetes d'unes peces que vestiran una de les rotondes que organitzen el trànsit d'Esparreguera. Aquesta intervenció en l'espai urbà, li fa molta il·lusió...

Combino la ceràmica amb la fusta, com feia fa un temps, també altres metalls com l'alumini o el ferro, i amb pedres com el marbre.

Aquestes són les peces que m'agraden més"

Són unes peces geomètriques, amb línies senzilles i polides que tenen un cor de fang. Un cor de colors i textures, amb uns tons combinats entre els blaus, els terrosos i els blancs. Semblen minerals humanitzats que respiren. Són petits tresors.

Duen totes elles un procés controlat, fins al detall ...

"Has de conèixer la tècnica i saber molt bé l'ofici, la ceràmica no s'improvisa. Nosaltres des del començament, hem volgut viure del taller, i n'hem hagut d'aprendre. És un peix que es mossega la cua. Hem de poder servir els encàrrecs i fer les peces que ens demana el mercat. De fusions en vendrem 8 o 10, les altres peces, les sèries de 300 o 3.000, ens permeten tirar endavant. I sèries, vol dir tot tipus d'objectes, hem diversificat molt la producció. No estem descontents, anem fent, però és difícil.

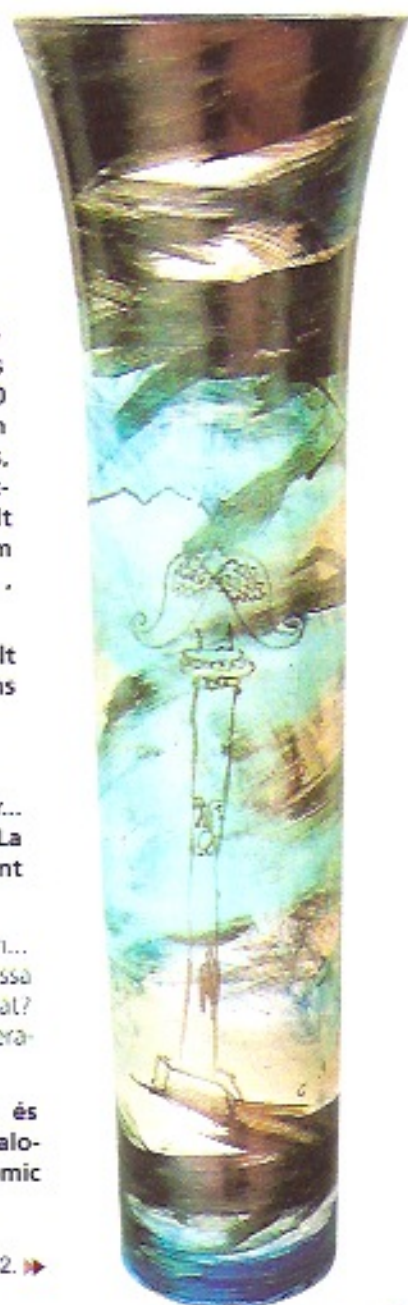
Però hem trobat molt bona gent, gent que ens ha ajudat..."

Tornaries a començar?

"Tornar a començar... sí. Ara fora diferent. La ceràmica aquí no és tant valorada com a fora..."

Fer ceràmica, viure'n... que et sembla que passa que ho faci tant complicat? A Catalunya hi ha bons ceramistes...

"Molt bons, potser és manca de cultura, de valorar el cost real i econòmic

Glòria / 2x25x32. ▶

▲ Fusió.

de la ceràmica junt amb el seu valor artístic. Potser és una cosa cíclica – comenta la Conxita – i passarà. Els ceramistes, ens hem fet molt mal, els nostre producte sovint s'ha associat només a qüestions utilitàries; la gent associa la ceràmica amb plats, olles i rajoles... i hi ha tot un altre món dins la ceràmica artística. Hi ha molt desconeixement.

Et preguntaria ara pels teus projectes de futur, les exposicions...

El futur està allà assegut i es diu Glòria. Ella ha estudiat Belles Arts, és diferent de com vam començar nosaltres. Ja veus, molts dissenys nous són seus. Ho fa molt bé, té traça i un traç que comunica.

Moltes parets dels espais del taller, tenen treballs de la Glòria. Les seves teles tenen aire, utilitza colors expressius i emboirats de fons per explicar històries que apareixen en un primer pla utilitzant grafismes aparentment senzills. Aquest sentit tant fresc de traç, també el comunica a les ceràmiques que agafen colors amb les engalbes.

Els materials són tots: gres, refractari, vermell, porcellana i els suports són pictòrics o ceràmics.

Què és el més immediat, Sedó?

"Ara estem embolicats amb la commemoració de La Capital Catalana de la Cultura 2005. Ja saps que serà Esparreguera.

Pel maig inaugurarem una exposició, per altra banda estem recollint ceràmica antiga de la població i també es mostrarà al públic. És un treball molt interessant que segurament es recollirà en un futur museu. Una vil·la ceràmica com aquesta, s'ho mereix. També hem previst activitats al

carrer: un rakú, i una tornejada... i sobretot anar treballant cada dia.

D'acord. Abans de marxar, deixa'm preguntar-te. Com acabaries aquestes frases?

- Un bon llibre és el del Daniel Rhodes, dels Fornes.
- Una bona música per escollar: sardanes.
- Un esport que trobaries a faltar: el tennis i caminar. Caminar per la muntanya i fer algun cim. Darrerament he fet el Pedraforca, La Pica d'Estats i el Carlit.
- Un plat imprescindible: la fruita, m'encanta. I també la verdura. Sóc mig vegetarià.
- Un color: els torrats.
- Una ciutat per viure: Sense dubtar-ho, Esparreguera.
- Una ciutat per anar de vacances: Abans viatjava molt, ara no tant. Però un bon país per a mi és Itàlia. Per la gent, per menjar, per tot.
- I una pel·lícula o un programa de televisió, ja se que no és el mateix...

La tele és molt dolenta, m'agraden els documentals i l'Entre Línies del Pellicer. S'ha de seleccionar... al cine no hi vaig gaire. La darrera pel·lícula que em va agradar molt va ser Memòries d'Àfrica.

Aquesta entrevista es va fer durant la primavera del 2005 al taller d'en Sedó a Esparreguera. En el moment de la seva publicació, pot ser que algunes dades hagin canviat; no així el sentit global de les idees.